

»Začenjamo. Spremenil sem dnevni red in postavil na prvo mesto ključno vprašanje. Se vsi strinjamo? Se! Torej. Bliža se proslava Dneva pozne pomladi in z Dežele ter raznih Občin smo prejeli potrditev, da se bodo njihovi predstavniki udeležili tega nadvse pomembnega srečanja. Najbrž bo na proslavi tudi predsednik, da ne govorim o vplivnejših krajevnih uprav od blizu in daleč. Nekateri bi želeli tudi uradno nagovoriti občinstvo in zato prosijo, da bi jim posredovali točno izreko pozdrava – 'dober večer'. Govorili bodo sicer v svojem jeziku, ker o našem nimajo pojma in se ga ne nameravajo naučiti, zakaj bi se, ko pa že mi sami poskrbimo, da svojega ne uporabljamo več, a 'dober večer' je bistvo, ki ga ne smemo spregledati. Skratka, gre za strateško potezo in vsebino, pri kateri moramo sodelovati, saj na njej visijo financiranje, politične točke in pravo sožitje. Pokazati moramo odprtost do italijanske večine. Najprej pa si moramo biti mi sami na jasnem, kako in kaj. Skratka, na dan s predlogi!« je odločno in zaneseno spregovoril Podavšič.

»Hm,« se je oglasil Štacun, »če dobro premislimo, gre za ideološko vprašanje, gre za pot, ki jo mora ZZS zavestno in racionalno izbrati, da bo kos izzivom časa, ki so se spremenili in zahtevajo prožnost in prilagodljivost. Ni nam lahko in tudi s tem novim izzivom, ki ga predstavlja 'dober večer', ni kar tako. Ni

lahko, ni lahko. To je temelj, na katerem sloni prihodnost nas vseh. Če jih naučimo spregovoriti prehitro, bi kdo lahko mislil, da obravnavajo manjšino površno in mimogrede. Če pozdrav izustijo prepočasi, bi jim italijanski volilci in tisk očitali, da dajejo Slovencem prevelik pomen. Če bi, denimo, zadnji samoglasnik 'e' preveč povlekli, kot to delajo Štajerci, bi lahko izpadlo smešno, če bi prvi samoglasnik 'o' preveč zaokrožili, kot Ljubljančani, bi zgledalo, da se pačijo. Tega si ne moremo privoščiti, kajti mi smo tu, v teh krajih živimo polno integracijo in asimilacijo in s tistim, kar se dogaja v Sloveniji ...« je začel tuliti ideolog zveze, ki ga je Podavšič ostro prekinil, češ da nismo v gostilni in da imajo tudi ostali pravico izraziti svoje mnenje. Do določene mere in meje, kajpak!

»No, ja, če prav pomislim ...« je začel Sekovič, ki ga je Podavšič takoj odsekal, češ da nima kaj misliti, misli naj le, kako bo nosil torbe, saj je bil vse življenje portaborše in to bo tudi ostal in so ga le za to, da bi tovoril borše, vpeljali v vse mogoče odbore. Namesto njegovih misli so tu ljudje, ki mislijo zares, ki mislijo kot on, predsednik, in to vodi v napredek.

»Dnevni red bomo ažurirali na prihodnjo sejo. Zdi se mi, da nas je razprava dodobra zdelala in potrebujemo nekaj zdravega odmora,« je dejal predsednik, »predlagam pa, da na prihodnjo sejo, ki jo moramo sklicati v roku enega tedna, povabimo tudi

predsednika onih drugih, Zveze kmalu bom zraven. Izvoljen je bil pred kratkim in ga moramo vključiti v širši projekt reševanja skupnosti, predvsem pa podrediti našim potrebam. Zadeva bo imela še eno pozitivno plat. Končno bomo začeli s tistim in takim sodelovanjem, ki ga v teh težkih časih potrebujemo, saj se nam naša gospodarska struktura sesuva, kot dobro ve blagajnik Zablodnik. Ne bomo več ločeni na rdeče, bele, roza in vijoličaste, postali bomo krasna družina, pa čeprav ločenci pod isto streho, kar je danes običaj. Tudi njihov naziv, Zveza kmalu bom zraven, programsko napoveduje usmerjenost na naše ceste, ki vodijo tja, kamor jih mi speljemo. Uh, sem žejen!«

Z vgrajenim šestim čutom za potrebe gostov je takrat vstopila v rdečo sobo Adrijana Nedamveč. Takoj za njo je z lahkim zapeljivim korakom priskakljalo še nekaj deklet v Evinih oblekah in točka razno se je začela.